

баво?... На, ще нощуваме в непознато място!

Усмихна се, притисна страна до лицето му и добави:

— Аз дори малко се радвам...

След десетина минути колата влезе по главната улица, светнала от дюкянчета, зави край църква с камбанария и спря пред единствения в града хотел. Още щом наближиха насам, някаква благоуханна вълна ги лъхна и колкото по навлизаха, толкова по-широко, гъсто и проникващо ставаше това благоухание, докато най-после ги потопи изцяло. То беше самият въздух наоколо — топъл, сладникав, странно-замайващ. Те с недоумение се огледаха. Насреща тъмнееше малка, бухнала от зеленина градинка. Лампата на хотелската врата осветляваше клонете на кичести дървета и те разбраха. Цялата градинка там бе от стари липи, отрупани с безброй цъвели цветове, които лееха своя аромат в някаква неудържима, лудешка разточителност.

Той заключи колата, взе кожения несесер и горните палта, и тръгнаха след момчето. Хотелът беше стара паянтова сграда, с под, който се тресе при всяка